

AVUI ENTERREN JOSEP M. HUERTAS CLAVERIA

4 de març. Avui, a la parròquia de Santa Maria del Taulat, de Barcelona, enterraran el periodista Josep M. Huertas Claveria (Barcelona, 1939). Havia escrit a Signo, El Correo Catalán, Tele/eXprés, El Periódico de Catalunya, Diari de Barcelona, Avui i La Vanguardia. Va ser director d'Orifloma i corresponsal de Cuadernos para el diálogo. El juny del 1975 va ser objecte d'un consell de guerra i posterior empresonament per l'article 'Vida eròtica subterrània', publicat a Tele eXprés, interpretat com a ofensiu per a l'exèrcit per les autoritats del moment. L'empresonament de Huertas a la Modelo va motivar un ampli moviment gremial i ciutadà de solidaritat. De la seva defensa se'n va fer càrrec Agustí de Semir. L'advocat, berguedà d'adopció, quan en va aconseguir l'alliberament, el va portar a la Patum.

Huertas va escriure una cinquantena de llibres amb un estil peculiar, per alguna cosa a ell i la seva escola el Joan de Sagarra, dit el *Segarreta*, els va batejar amb el guerriller nom de *Huertamaros*. Entre les seves obres hi ha *Chicos de la gran ciudad*, *El Noi del Sucre*, *200 anys de premsa diària a Catalunya*, *Tots els barris de Barcelona*, *La construcció d'una ciutat*, *Les tres vides de Destino*. *Obrers a Catalunya* i les interessants memòries *Cada taula un Vietnam*. Sempre he pensat que si al general Franco li van passar perquè la llegís la premsa de l'endemà de la seva visita a Berga, en obrir *El Correo Catalán* (2.7.1966) per la pàgina 2 s'hi va trobar l'article del Huertas 'Donde la ciudad tiene otros nombres', sobre el barri de Sant Andreu de Palomar. No cal dir que el rotatiu titulava a portada 'Franco aclamado en Berga y Manresa' i les fotos de Soteras era de la plaça de Sant Pere i el balcó de l'Ajuntament.



Carta de
Josep M. Huertas Claveria.
FOTO: BNG.

El Josep M. Huertas em va escriure una carta (20.11.83) on m'explicava que havia abandonat la militància socialista: «Vaig militar, com saps, al PSC, que vaig deixar enguany. I ara em dedico només al periodisme, i si al 'Correo' i al 'Tele/eXprés', que tampoc eren d'esquerres, vaig procurar sent honest professionalment, ara [a 'El Periódico'] és també l'únic nord bàsic que tinc, sempre al servei del meu país i de la majoria, que sempre és la gent treballadora».

Sense els articles del Huertas, la premsa de Barcelona mai més no serà el mateix.

Abril. Descobreixo que Jordi Llisterrí ha fitxat Josep Martí Gómez per a *Foc Nou*. Al núm. d'aquest mes (396) hi ha la seva necrologia del Huertas: «Jo, que el vaig conèixer bastant, penso que no parava [de treballar] perquè, si parava, es posava a pensar; i si pensava, sabia que li farien mal els records i els conflictes personals. Manuel Ibáñez Escofet, que el va estimar molt com a persona i com a periodista, va ser qui, com a director i persona, el va comprendre més bé. Ibáñez,

home de crits, de fòbies i fílies, generós i arbitrari, era un home amb un gran cor. El cor li va fallar per primera vegada quan Huertas va ingressar a la presó».

ANNA M. GUIJARRO, DE LA CUP DE BERGA

6 de setembre. He vist el ple de l'Ajuntament de Berga, en directe, per la televisió. El tema estrella va ser, suposo, l'alçada d'una edificació de les Estelles, que ha mogut enrenou. Aquest migdia hi he passat davant i fa mal als ulls, és com aquella paraula que esguerra el vers d'una poesia coherent: un nyap, per dir-ho a la manera dels socialistes berguedans. Sembla que propietaris, algun arquitecte i algun polític s'hagin posat d'acord en deixar aquesta enlairada teulada com a llegat de difícil solució. I arribats aquí vull citar-los el poeta JV Foix: «És molt més fàcil corregir o esquinçar un poema o una partitura, o esborrar o re-

pintar una tela, que fer desaparèixer un edifici ineurítimic. Un edifici acusa, pels segles, l'obra mal reeixida. És un pecat de difícil redempció» (Lectura feta al Club dels Estats Units, de Sarrià, el 3 de març del 1933). Jo no hi entenc, però em sembla que ahir el Juli ho va fer bé. No s'esvera, va al gra i té planta d'alcalde. El Camps: no sé, una mica estrany veure'l tan aferrissat en la defensa de l'ordre antic. Al Boixader me'l mirava i me l'imaginava fent de metge, un bon metge. Del Sana, que és fill d'Avià com jo i ha tingut l'amabilitat d'escriure algun comentari en el meu blog, Quadern del Pedraforca, no en tinc cap opinió perquè la fatalitat va voler que les seves intervencions em trobessin bevent un got d'aigua de la nevera, o consultant una frase al diari (de l'article del Sostres, per exemple), o fent qualsevol altra futilesa. Un altre dia prometo fixar-m'hi més. El Natxo potser va pecar d'agressiu i segur que de poca estabilitat aguantant el micro. Ara bé, si hagués de do-



Anna M.
Guijarro, de la
CUP de Berga.
FOTO: ARXIU.

nar un premi, una matrícula, la donaria a l'Anna M. Guijarro. Aquesta noia es comporta al ple de la mateixa manera que l'aigua surt de la prospecció de Torrent Senta. És el futur, la Beth de la política municipal berguedana (les 2 són del 81). Sentir-la és com si de cop la cosa pública tingués ànima, com si les coses tornessin al seu lloc i els joves fessin allò que mai no haurien haver deixat de fer: posar l'alenada d'aire idealista a la realitat gris, monòtona i corrupta que es troben davant dels nassos com un mur inflanquejable.

LA VISITA DEL BENEDICTÍ DE CAL NEGRE A L'ESCOLA PÚBLICA

11 d'octubre. El germà Gabriel (Jaume Soler), benedictí de l'abadia de Montserrat, va venir el dia 11 al matí al Ceip Sant Joan de Berga, l'escola on jo treballa. El germà Gabriel, de vint-i-set anys, llicenciat en ciències polítiques, fa quatre anys que és al monestir de Montserrat. És de la família del cafè Cal Negre, els Villegas, per part de mare.

La vinguda a l'escola es deu al fet que ell havia manifestat el seu interès en tornar-la a veure, perquè és on va estudiar fins a vuitè de l'antiga EGB. La visita es va dur a terme aprofitant una estada de pocs dies a Berga.

Què va fer el germà Gabriel en una escola pública? Doncs d'entrada va saludar tot el pro-

fessorat que es va trobar pel camí, alguns coneguts (més aviat algunes conegudes) per ser de Berga, fins i tot dues senyorettes que li havien fet classe —la Montserrat Llorens, d'anglès i la Dolors Rial, de socials. Després va fer un recorregut per les instal·lacions, manifestant que les trobava més petites que quan era alumne «Aquest pati em semblava immens, i aquestes columnes...».

Acabat el pati va anar a la classe de tercer, que són dues, però les van ajuntar perquè el germà Gabriel no hagués de repetir la sessió. És el curs de l'escola que cada any fa una visita pedagògica (abans se'n deia excursió) a Montserrat. Els va explicar per què es va fer monjo i aspectes de la vida monacal i de l'escolania. Els nens el van escoltar durant prop d'una hora amb molt d'interès, tot i que ells eren de l'escola pública i ell els parlava de coses transcendents, com Déu i la fe. Va respondre a les seves preguntes, moltes preguntes. Fins i tot, davant la insistència de la mainada, que a classe de música havien escoltat una peça del Llibre Vermell, va cantar un breu Kyrie gregorià. Van anar passant els minuts i es va haver de donar per acabada la sessió perquè havia de marxar. Abans de fer-ho, va signar al Llibre d'Or del centre, on va escriure la citació d'un monjo antic —el nom és escrit allà, però la cal·ligrafia no és el fort del germà Gabriel. Diu, la frase, que «el Regne del Cel és la pau a l'ànima i el coneixement del món». Va estar-s'ho pensat una mica, al final la va explicar: «En el meu cas, el segon aspecte, el de coneixement del món, va començar en aquesta escola». I va marxar per la porta —el frare de Montserrat va marxar per la porta de l'escola pública— perquè havia d'anar al CES o com es digui l'institut dels barracons on té una germana a primer d'ESO i una professora que havia estudiat amb ell. Quan hi va arribar, la seva germana ja l'esperava.

El germà Gabriel signant al Llibre d'Or del Ceip Sant Joan.
FOTO: BNG.

Diguem de passada que quan el germà Gabriel va estudiar a l'escola on jo treballa era una escola laica-laica on l'assignatura de religió havia estat esborrada del mapa. O sigui que, en aquest cas, el tret els va sortir per la culata. O potser no.

Diguem de passada que quan el germà Gabriel va estudiar a l'escola on jo treballa era una escola laica-laica on l'assignatura de religió havia estat esborrada del mapa. O sigui que, en aquest cas, el tret els va sortir per la culata. O potser no.

ELS 80 ANYS DE MN. CLIMENT FORNER

17 de novembre. Al restaurant de Gaià s'ha fet un dinar sorpresa en homenatge a Mn. Climent Forner amb motiu d'haver complert els vuitanta anys el passat 31 d'octubre. El va convocar el 'Grup de Viver', que té cura de la redacció de la Biblioteca d'Escriptors del Berguedà, que edita l'Albí i és integrat, a més del poeta Climent Peix, ja traspasat, per Jaume Huch, Maria Estruch, Quirze Grifell, Ramon Muijal i Joan Tuneu.

Entre els presents hi vaig veure, i me'n deixo molts, Mn. Enric Bartrina, arxiver diocesà de Solsona; J. Tomàs Cabot, periodista científic i novel·lista manresà; Isidor Cònsul, crític literari, estudiós de Verdager i editor de Proa; Mn. Ramon García, militar jubilat i capellà i escriptor; Quirze Grifell, autor d'un llibre sobre Anna Murià, col·laborador del programa de Catalunya Ràdio 'El mínim esforç' (de Jordi Vendrell i Ramon Barnils), col·laborador també de Regió7; Mn. Jesús Huguet, col·laborador de 'El Pregó' on publica, amb un llenguatge molt acurat, articles breus sobre fets d'actualitat religiosa o política, també autor de *Encara ens hem de confessar?* (Montserrat, 1983) i *Cap a on va la catequesi* (Madrid, 1983) i coautor dels llibres de catequesi *Caminem*

amb Jesús; darrerament ha publicat dues pàgines centrals al *Full Diocesà* sobre, respectivament, el cardenal Tarancón i Mn. Climent Forner; Martí Just, músic berguedà resident a Navàs que acaba de publicar el llibre de poesia *52 salms*; Jordi Lladó, especialista en Ramon Vinyes, autor de *Ramon Vinyes: un home de lletres entre Barcelona i el Carib*, editat pel Departament de Cultura de la Generalitat; Mn. Jordi Mas Antó, l'amic canonge de Mn. Climent; i així fins a unes cinquanta persones. Entre els convidats que van excusar l'absència hi havia Màrius Sampere (poeta), David Jou (poeta i científic), Àlex Sussanna (editor), Mn. Josep Perarnau (director de l'*Arxiu de textos catalans antics*, especialista en Arnau de Vilanova i Ramon Llull), Joan Ferrer (biblista, va ser col·laborador de Joan Coromines) i Lluís Calderer (poeta i crític literari).

Com és de suposar, el dinar va ser emotiu, amb parlaments i poesia. Mn. Climent va ser la diana de totes les lloances, destacant-se el fet que la crítica el menysté pel fet d'escriure poesia de temàtica religiosa. Mn. Huguet va fer notar que en un acte així hi hauria hagut, de ser encara viu, el bisbe Deig (i de fet no n'hi havia cap, de bisbe).

L'editor Jaume Huch va dir que ja és a punt de sortir l'obra completa de Mn. Climent en un sol volum, *Preneu-m'ho tot, deixeu-me la Paraula (Poesia 1945 -2007)*. I que s'ha constituït la comissió organitzadora de l'*Any Climent Forner 2007 - 08* per tal de celebrar com cal l'efemèride dels vuitanta anys del màxim poeta vivent de la Catalunya interior. Els seus membres són: Carme Barniol, regidora de Cultura de l'Ajuntament de Berga; Josep Oliva, id. de Navàs; Isabel Serra, id. de Viver i Serrateix; i Montserrat Altarriba (Sallent), Josep M. Badia (Navàs), Jaume Huch (Berga), Joaquim Pujolar (Navàs) i Joan Tuneu (Gironella).

Climent Forner és fill de Manresa (1927), als 9 anys va anar a viure a Berga i als 13 ingressava al seminari de Solsona. Ordenat sacerdot (1952), va exercir a Bellpuig, Tàrraga, Castellar de n'Hug i durant trenta anys (1958 - 1989) a Navàs. Ara és rector de Viver i Serrateix.





Als divuit anys va escriure el poema més antic dels inclosos a la seva poesia completa. Al seminari de Solsona va ser un dels fundadors de la revista *L'infantil*, que encara perdura amb el nom de *Tretzevents*. Durant vint-i-cinc anys va ser director del *Full Diocesà Vic – Solsona* (amb l'afegiment i posterior separació de Tarragona per obra i gràcia, respectivament, de l'arquebisbe Pont i Gol i de l'ara cardenal Martínez Sistach). El 1962 va obtenir el Premi de Poesia Ciutat de Barcelona; el 1966, la Flor Natural dels Jocs Florals de 50è (1966) i 75è (1991) aniversaris de la Coronació de la Mare de Déu de Queralt. El 1992 va rebre la Medalla d'Or de la Ciutat de Berga. També ha estat guardonat amb el Premi Jaume I d'Actuació Cívica Catalana (1997) i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1999).

Sobre la vàlua literària de Mn. Climent, menystingut per certa crítica pel fet de conrear la temàtica religiosa, una veu autoritzada, Joan Ferrer, secretari i col·laborador del lingüista Joan Coromines als volums del segon al

Mn. Climent Forner acompanyat pel seu editor, Jaume Huch, entrant a l'hostal de Gaià.

FOTO: BNG.

vuitè i últim de l'*Onomasticon cataloniae*, va escriure: «Penso, després d'haver fet durant molts anys de catedràtic de literatura catalana d'ensenyament secundari, i d'haver llegit i pensat i ensenyat literatura catalana a molts d'alumnes, que el 'Cant de Climent' és una de les peces mestres de la literatura religiosa catalana de tots els temps».

Per als berguedans, mossèn Climent és el poeta de referència. Els temes més transcendents i la poesia de circumstància es plasmen en els seus versos amb naturalitat inusitada. «És exigent d'imatges, de rimes i de ritme» va escriure Joan Roig i Montserrat, rector d'Ulldemolins, al pròleg de *De cim en cim* (2004).

Aquesta tarda, a Gaià, flanquejat per Mn. Jordi Mas Antó i Mn. Jesús Huguet, davant d'un auditori de gent de lletra menuda, malalta de poesia, Mn. Climent ha com si diguéssim improvisat amb declamació digna, segura i

vibrant *Melangia panoràmica* i *Picapedrer de mots*, l'alfa i l'omega de les seves poesies. Quan ha acabat, el sol s'ha post lentament pel cantó de Castelladral.

LA PORTELLA ESPERA LA RESTAURACIÓ

6 de desembre. Amb mil anys d'història a l'esquena, l'abadia de la Portella no ha perdut encara del tot l'aire senyorívol. Ara, del conjunt d'edificis, només l'església i el campanar resten dempeus. Els altres només són trossos de parets que s'aguanten fràgilment amb una dignitat que encara transmet l'esplendor d'altres temps.

El lloc ha viscut èpoques pròsperes i de decadència, ha allot-

jat monjos, comtes, barons i abats, i ha sofert pestes, partides de bandolers i l'exclaustració que va suposar la davallada definitiva. Després els carlins hi van portar la Universitat de Cervera, va ser just cent anys abans que aquest país visqués la barbàrie d'una guerra entre germans. Acabada la guerra, més anys de ruïna i espoli.

Aquestes parets han resistit com un arbre de vella soca que no es resigna a morir. Si hi aneu a la tarda, quan el sol va marxant darrere l'absis romànic, veureu com els edificis enfosqueixen prenent un aire fantasmagòric. I com, al cap de poc, la Lluna surt per l'altra banda donant una lluminositat diferent a tot aquest paisatge solitari, feréstec i evocador on el conjunt arquitectònic de la Portella espera amb paciència la caritat d'una restauració.



Les parets de la Portella encara transmeten l'esplendor d'altres temps.

FOTO: BNG.

Ctra. Sant Fruitós, 32 - bxs

Tel. 93 821 45 90

Fax 93 821 45 91

08600 Berga



PLANA

2 5 5 4 4 0 0 1 1